

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 6. veljače 2008.

Korizma kao prava prigoda za duhovnu obnovu

Draga braćo i sestre!

Danas, na Čistu srijedu ili Pepelnicu, krećemo, kao i svake godine, korizmeni hod intenzivnijeg duha molitve i promišljanja, pokore i posta. Ulazimo u "povlašteno" liturgijsko vrijeme koje, dok nas pripravlja na proslavu Uskrsa - srca i središta liturgijske godine i čitavog našeg ivota - poziva sve nas, mogli bismo čak reći i izaziva, da damo odlučniji zamah svome kršćanskom ivotu. Budući da nas obveze, teškoće i brige dovode do toga da zapadnemo u naviku, dovode nas u opasnost da zaboravimo koliko je izvanredna pustolovina u koju nas je Isus uključio, imamo potrebu, svakoga dana, započeti iznova svoj zahtjevan put evanđeoskoga ivota, vraćajući se sebi samima tako što zastanemo da bismo obnovili duh. Drevnim obredom pepeljenja, Crkva nas uvodi u korizmu kao u velike duhovne vjebe koje traju četrdeset dana.

Uđimo, dakle, u korizmeno ozračje koje nam pomaže da ponovno otkrijemo dar vjere što smo je primili u krštenju te nas potiče da pristupimo sakramentu pomirenja, stavljajući svoje napore oko obraćenja pod znak boanskoga milosrđa. U počecima, u prvoj Crkvi, korizma je bila povlašteno vrijeme pripreme katekumena za sakramente krštenja i euharistije, koji su se slavili na Vazmenom bdjenju. Korizma je tako bila vrijeme u kojem su ljudi postajali kršćanima, što se nije događalo u samo jednom trenutku, nego je bio potreban dug put obraćenja i obnove. Toj su se pripravi pridruživali i oni koji su već bili kršteni, obnavljajući spomen na primljeni sakrament i stvarajući raspoloženje za obnovljeno zajedništvo s Kristom u radosnom slavlju Uskrsa. Tako je korizma imala, a još i danas ima, značaj krsnoga puta, tako što pomaže odrati budnom svijest o tome da se biti kršćanin ostvaruje uvijek kroz novo postajanje kršćanima: povijest koja je za nama nije nikad

zaključena, nego je to hod koji trai uvijek novo vjebanje.

Posipajući glave vjernika pepelom, svećenik kae: "Spomeni se, čovječe, da si prah i da se u prah vraćaš" (usp. *Post* 3,19), ili ponavlja Isusov poziv: "Obratite se i vjerujte Evanđelju" (usp. *Mk* 1,15). Oba ova oblika predstavljaju podsjećanje na stvarnost ljudskoga postojanja: ograničena smo stvorenja, grešnici uvijek potrebni pokore i obraćenja. Kako li je vano čuti i prihvatiti ovaj poziv u ovom našem vremenu! Kad proglašava svoju potpunu autonomiju od Boga, suvremeni čovjek postaje rob sebe samoga i često se nađe u neutješnom poloaju. Poziv na obraćenje tako je poticaj na povratak u zagrljaj Boga, njenoga i milosrdnoga Oca, poticaj na pouzdanje u Njega, na povjerenje Njemu poput djece koju je usvojio i koja su preporođena njegovom ljubavlju. Mudrom pedagogijom Crkva ponavlja da je obraćenje ponajprije milost, dar koji otvara srce beskrajnoj Bojoj dobroti. On sâm svojom milošću pretječe našu elju za obraćenjem i prati naše napore prema punom prijanjanju uz njegovu spasonosnu volju. Obratiti se, dakle, znači dozvoliti da nas osvoji Isus (usp. *Fil* 3,12) te se s njime "vratiti" Ocu.

Obraćenje podrazumijeva, tako, da ponizno uđemo u školu Isusovu te hodimo slijedeći poslušno njegove stope. U tom su smislu prosvjetljujuće riječi kojima on sam naznačuje uvjete koji su potrebni da bi se bilo njegovim učenicima. Nakon što je izjavio: "Tko hoće ivot svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi ivot svoj poradi mene i evanđelja, spasit će ga", dodaje: "Ta što koristi čovjeku steći sav svijet, a ivotu svojemu nauditi?" (*Mk* 8,35-36). Utrka za uspjehom, pohlepa za prestiom i potraga za komotnošću, kad u potpunosti zahvate ivot sve do isključenja Boga iz čovjekova obzorja, vode li doista do sreće? Moe li biti prave sreće bez Boga? Iskustvo pokazuje da čovjek ne moe biti radostan time što je zadovoljio očekivanja i materijalne potrebe. Zapravo, jedina radost koja ispunja ljudsko srce ona je koja dolazi od Boga. Ni svakodnevne brige, ni ivotne teškoće na mogu ugasiti radost koja se rađa iz prijateljstva s Bogom. Isusov poziv na uzimanje vlastitoga krija i na nasljedovanje moe se moda činiti teškim i umrtvljujućim u odnosu na našu elju za osobnim ostvarenjem. No, tome nije tako: svjedočanstvo svetih pokazuje da se u Kristovu kriju nalazi onaj duboki spokoj koji je izvor velikodušnog predanja braći, posebice siromašnima i potrebitima. Korizmeni hod obraćenja, što ga danas s cijelom Crkvom započinjemo, postaje stoga prava prigoda, "vrijeme milosno" (usp. *2Kor* 6,2), da obnovimo svoje sinovsko predanje u ruke Boje i da oivotvorimo ono što nam Isus neprestano ponavlja: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj kri i neka ide za mnom" (*Mk* 8,34).

U korizmenom vremenu Crkva, slušajući Evanđelje, predlae neka posebna djela koja prate vjernike na ovom putovanju nutarnje obnove: molitvu, post i milostinju. U ovogodišnjoj Poruci za korizmu, objavljenoj prije nekoliko dana, htio sam zastati na "vršenju milostinje koja predstavlja konkretan oblik pomaganja onome kome je potrebno, a u isto vrijeme, asketska vjeba kojom se čovjek oslobađa od navezanosti na zemaljska dobra" (br. 1). Poznato nam je koliko zavodljivost materijalnoga bogatstva naalost proniče u dubinu modernoga društva. Kao učenici Isusa Krista pozvani smo da se ne odajemo idolopoklonstvu pred zemaljskim dobrima, nego da se njima sluimo kao sredstvima za ivot i za pomaganje onima kojima je potrebno. Preporučujući nam djelo

milostinje, Crkva nas poučava da idemo ususret potrebama bližnjega, da nasljedujemo Isusa koji je, kao što primjećuje sveti Pavao, postao siromašan da nas obogati svojim siromaštvom (usp. 2Kor 8,9). Tako sam napisao u Poruci: "U njegovoj školi možemo naučiti da od svoga ivota načinimo potpuni dar; nasljedujući ga uspijevamo postati raspoloživi, ne toliko da damo nešto od onoga što posjedujemo, nego nas same". I dodao sam: "Čitavo Evanđelje ne saimlje li se u jedinstvenu zapovijed ljubavi? U tom smislu milostinja, izvršena dubokim duhom vjere, postaje sredstvo kojim možemo razumjeti i bolje ostvariti svoj kršćanski poziv. Kad bez naknade prinosi sebe sama, kršćanin svjedoči da nije materijalno bogatstvo to što diktira zakone ivota, nego ljubav (br. 5).

Draga braćo i sestre, molimo Djevicu Mariju, Majku Boju i Majku Crkve, da nas prati na korizmenom putu, da to bude put istinskog obraćenja. Dozvolimo da nas ona vodi i stići ćemo, iznutra obnovljeni, do slavlja velikog otajstva Kristova Uskrsa, najviše objave milosrdne ljubavi Boje.

Svima elim plodnu korizmu!

Apel

U ovim sam danima posebno blizu stanovništvu Čada, u kojem bjesni građanski rat koji je za sobom ostavio brojne rttve i tisuće civila nagnao na bijeg iz glavnoga grada. Povjeravam i vašoj molitvi i vašoj solidarnosti tu braću i sestre koji trpe i traim da ih se poštedi daljnjih nasilja i osigura im se nuna humanitarna pomoć, istodobno upućujem gorljivi apel da se poloi oruje i krene putom dijaloga i pomirenja.